

MESE A KIS KANÁSZRÓL ÉS MÁS TÖRTÉNETEK

**IRTA
PÓSA LAJOS**

**BUDAPEST 1913
SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA
VI., Andrássy-út 16.**

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2013
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5292-88-0 (online)
MEK-11671

TARTALOM

**Mese a kis kanászról.
Az egyszeri királyfi.
Tömérdek barika.
Csutak Matyi sipja.
A költözködő egerek.
Csali mese.
A kis kakas meg a török császár.
Mese... mese...
Kutya-macska hivatal.
A kacagtató hegedű.**

Mese a kis kanászról.

Erdő szélén volt egy kis ház,
Abba lakott egy kis kanász.
Mikor főzte vacsoráját,
Meg-megfúta furulyáját,
Rá-rágyújtott a pipára,
Aztán megint egy nótára.

Egyszer, amint vacsorázott
S közbe-közbe furulyázott:
Hát kopogtat kinn valaki;
Kiszól: tágasabb odaki!

- Te kis kanász, ide hallgass!
Én vagyok itt, én, a farkas!
Eressz be, mert nagyon fádom,
Esik a hó, agyon ázom!

- Kisebb gondom nagyobb annál,
Majd tán bizony, hogy bekapnál!

- Ereszd be hát csak a hátam,
A hátulsó egyik lábam!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
- Egy fazék víz forr a tűzön,
Evvel, tudom, majd elűzöm!

Benn van már a farkas háta,
A hátulsó egyik lába.

- Te kis kanász, ide hallgass!
A hirénél jobb a farkas.
Jobban ereszd be a hátam,
A hátulsó másik lábam.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
- Egy fazék víz forr a tűzön,
Evvel, tudom, majd elűzöm!

Beljebb is van már a háta,
A hátulsó egyik lába.

- Te kis kanász, ide hallgass!
Nem olyan rossz ám a farkas!
Ereszd be a derekam is,
A két első lábamat is.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
- Egy fazék víz forr a tűzön,
Evvel, tudom, majd elűzöm!

Benn van már a dereka is,
Meg az első két lába is.

- Te kis kanász, ide hallgass!
Ne félj, nem esz meg a farkas.
Eressz be no már egészen,
A tűznél hadd heverésszem!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
A nyíláshoz tett egy zsákot,
Hozzá furcsa képet vágott.

Ment a farkas háttal beljebb,
Szólt a kanász: Beljebb, beljebb!
No ez ugyan jól sikerült!
Farkas koma zsákba került!

Bekötötte a zsák száját,
Összeverte a bokáját.
Lekapta a fazék vizet:
A kis kanász evvel fizet.
Farkas komát leforrázta,
Hogy a bundát csak úgy rázta.
Ennek ugyan jól megadta:
Egy szál szőr se maradt rajta!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Mig a farkas bundát rázott,
Hirtelen egy fára mászott.

Farkas koma fel-felordít -
Most magán egy nagyot fordít.
Addig-addig hánykolódott,
A mig a zsák kioldódzott.
Talpra ugrott nagy kopaszon,
Futtában is ordít nagyon:
- Megállj, megállj, te kis kanász,
Többet ilyet ki nem találsz!
Ide hívom pajtásomat,
Nem is egyet, hanem sokat.
Visszajövünk nemsokára,
Meg is eszünk vacsorára!

Visszamentek tízen-húszan,
Ordítoztak: Hol van? Hol van?
Befutottak hamarjába,
A pincébe, kamarába.
Föl-fölnéztek a kéménybe,
Bebútak a kemencébe.
Itt se lelték, ott se látták,
A kis kanászt nem találták.

Hát egyszer csak, uramfia!
Recseg-ropog ott kinn a fa.
Kit látnak a fa tetején?
Ott ül a kis kanászlegény.

- Gyere, gyere, te jó madár,
Te szép madár, mienk vagy már!

- Gyertek hát no, hogyha tudtok!
Tudom Isten, mind lebuktok!

Tusakodtak, tanakodtak
Nehéz voltán a dolognak:
Egy se tudott fára mászni,
Fára mászni, madarászni.

Mit csináltak hát ő kelmék?
Meg kell lenni! Elvégezték.
Meg kell lenni! És felállnak
A hátára ott egymásnak.
Majd eléri, aki megnő,
A kis kanászt a legfelső.
Legalúl a kopasz maradt,
Bizony, bizony majd megszakadt!

Utolsó is kezd már mászni,
Kapaszkodni, madarászni.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Csinál megint nagy galibát,
A fatetőn nagyot kiált:
- Forró! vizet! Forró vizet!
A kis kanász evvel fizet!
Forró vizet a kopaszra!
Pusztúljon el a mihaszna!

Szegény kopasz úgy megijedt,
Hogy még soh'se láttál ilyet!
Kiugrott a többi alúl,
Ijedtében neki vadúl.

Úgy elfutott, most is szalad
Valahol a berek alatt.
A sok farkas mind lebukott,
Mind szomorú sorsra jutott:
Bizony kitört, - mókus látta, -
Kinek nyaka, kinek lába.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Leszállott a fáról szépen,
Élt, éldegélt csöndességben.
Főzte tovább vacsoráját,
Meg-megfűta furulyáját,
Rá-rágyújtott a pipára,
Aztán megint egy nótára.

Az egyszeri királyfi.

Egyszer egy királyfi
Mit gondolt magába?
Felöltözött, ej, haj,
Kocsisi gúnyába.

Egy szalmás kunyhóba
Be is kopogtatott:
- Juhászbojtár lánya,
Adj' Isten jó napot!

Jösz-e hozzám, jösz-e,
Juhászbojtár lánya,
Falú szép virága,
Kunyhó violája?

Bársonyba, selyembe
Én nem járathatlak,
Szebb is lesz, jobb is lesz,
Amit szősz magadnak.

- Elmegyek, elmegyek,
Szegény kocsislegény!
Leszek én mátkája,
Ha kend a vőlegény.

Nem kell nekem bársony,
Nem kell nekem selyem,
Mert én a darócot
Jobb szívvel viselem.

Akkor a királyfi
Mit gondolt magába?
Elment a városba,
Cifra palotába.

Palota ajtaján
Be is kopogtatott:
- Címeres gróf lánya,
Adj' Isten jó napot!

Jösz-e hozzám, jösz-e,
Címeres gróf lánya,
Város szép virága,
Palota rózsája?

Bársonyba, selyembe
Én nem járathatlak,
Szebb is lesz, jobb is lesz,
Amit szősz magadnak.

- Nem megyek, nem megyek
Szegény kocsislegény!
Gazdaghoz nem illik,
Csak gazdag vőlegény.

Kell nekem a bársony,
Kell nekem a selyem,
Én biz a darócot
Soha se viselem.

Akkor a királyfi
Mit gondolt magába?
Még egyszer elmegy a
Cifra palotába.

Le is vetette
Kocsisi gúnyáját,
Fölvette helyette
Királyfi-ruháját.

Palota ajtaján
Be is kopogtatott:
- Címeres gróf lánya,
Adj' Isten jó napot!

Jösz-e hozzám, jösz-e,
Címeres gróf lánya,
Város szép virága,
Palota rózsája?

Bársonyba járatlak,
Selyembe járatlak,
Aranyból etetlek,
Aranyból itatlak.

- Elmegyek, elmegyek,
Aranyos királyfi,
Királyi székében
A kedvibe járni.

- Nem kellesz énnékem,
Címeres gróf lánya!
Kell nékem, kell nékem
Juhászbojtár lánya.

Akkor a királyfi
Mit gondolt magába?
Megy a juhászbojtár
Szalmás kunyhójába.

A kunyhó ajtaján
Be is kopogtatott:
- Juhászbojtár lánya,
Adj' Isten jó napot!

Jösz-e hozzám, jösz-e,
Juhászbojtár lánya,
Falu szép virága,
Kunyhó violája?

Bársonyba járatlak,
Selyembe járatlak,
Aranyból etetlek,
Aranyból itatlak.

- Nem megyek, királyfi,
Maradjak én szegény...
Van már nekem mátkám,
Szegény kocsislegény.

- Én vagyok a mátkád,
Juhászbojtár lánya!
Méltó vagy, méltó vagy
Arany koronára.

Korona simúljon
Fehér homlokodra,
Te leszel királyném,
Borúlj a karomba!

Virágfakadáskor,
Lakzi lett a vége...
Szép volt a menyasszony!
Táncoltam is véle.

Tömérdek barika.

Volt egyszer egy ember,
Nem is olyan régen;
Annyi volt a pénze,
Mint csillag az égen.

Egyebe is volt még,
Úgy emlékszem rája:
Mint réten a fűszál,
Annyi barikája.

Egyszer csak, hogy s hogy nem,
Elfogyott a sok kincs.
Összecsapja kezét:
„Uram Isten! Volt - nincs!”

Mit csináljon már most?
Töri fejét rajta -
Azt a sok barikát
A vásárra hajtja.

El is elindúlnak,
Mennek, mendegélnek,
Hegyen túl, völgyön túl
A Dunához érnek.

Széles Duna vizén
Keskeny kis hidacska:
Csak egy bari fért el
Egy széltibe rajta.

Mennek egymásután,
Szól az ezüst csengő:
„Ne félj, édes gazdánk,
Lesz sok ezer pengő!”

Majd ha a sok bárány
Átalmegy a hídon:
Folytatom a mesét,
Ujra szól a sípom.

Csutak Matyi sipja.

Csutak Matyi a héten,
Haja, haja, hopp!
Sípót talált a réten,
Haja, haja, hopp!
Kapja magát, belefű,
Félre, bánat! Félre, bú!
Haja, haja, hopp!

Patak mellett a Peti,
Haja, haja, hopp!
Majd eldül, úgy neveti,
Haja, haja, hopp!
„Még ilyet se hallottam,
Talán tündérsípod van?”
Haja, haja, hopp!

Kacagja a kaszás is,
Haja, haja, hopp!
A csordás is, kanász is,
Haja, haja, hopp!
Majd megpukkad a bótos,
A fazekas, a drótos,
Haja, haja, hopp!

Nevetnek a faluba,
Haja, haja, hopp!
Valamennyi kapuba,
Haja, haja, hopp!
Ki véknyan, ki vastagon
Kacag ki az ablakon,
Haja, haja, hopp!

Vigyázzatok, gyerekek,
Haja, haja, hopp!
Mert már én is nevetek,
Haja, haja, hopp!
Csutak Matyi erre jár,
Ablakomnál fujja már,
Haja, haja, hopp!

A kis sípos ott terem,
Haja, haja, hopp!
Nálatok is hirtelen,
Haja, haja, hopp!
Majd ha kacag a Katyi,
Tudom, ott jár a Matyi,
Haja, haja, hopp!

A költöző egerek.

Panaszkodik Kati néni
A gazdának:
Nagyobb kamrát mért is, mért is
Nem csinálnak?
Egymás hátán... össze-vissza
A sok holmi...
Már ma-holnap alig is tud
Elrakodni.

- Jól van, asszony, meglesz hát a
Kivánságod,
Majd meglátom: lesz-e aztán
Sok lekvárod?
Holnapután jön a pallér,
Jön az ács is,
Beköszön majd a fűrészes is,
Kalapács is.

Hallja a szót egy egér az
Egérlyukba,
Csóváltatja rá a fejét:
- No ez furcsa!
Jó éjszakát! Biz ez nem víz
A malmunkra:
Úti laput köthetünk így
A talpunkra.

Nagy egérhad útnak indul
Akkor éjjel,
Ki hurkával, ki kolbásszal,
Ki kenyérrel.
Jaj de soknak zireg-zörög
Tarisznyája!
Egy szürke meg szalonnát tol
Talicskába.

Hát ott hátul az a batyus
Mit cipelget?
Zsákdarabot, csizmatalpat,
Kócot, selymet.
Ni! egy kövér a lábát is
Alig húzza...
Amannak meg csupa lekvár
A bajúsa!

El is érnek nagy sokára
Új tanyára...
Ki fogadja? A macskáknak
Kapitánya.
- Jaj, végünk van! - kiabálja
A talicskás. -

Szedd a lábad, mindjárt bekap,
Te tarisznyás!

Az egérhad esze nélkül
Lohol, nyargal,
Hurka, kolbász repül kóccal,
Csizmatalppal.

- Jó a pörcc is, szalonna is,

- Brúg a macska. -

Legjobb mégis az egérnek

Füle-farka!

Csali mese.

Mese, mese, pillangó,
Hímes szárnyon csapongó,
Ide száll, oda száll...
Csitt! különben meg nem áll!
Most jutott az eszembe:
Ide szállt a fejembe!
Tiszán túl, Dunán túl
Alma hull a fárúl;
Arany alma, zengő,
Úgy szól, mint a csengő.
Szedetik fiúk, lányok,
Tele már a tarisznyájok.
Én is szedtem a Liskával,
Egy egész nagy tarisznyával.
De hogy otthon mutogattam
S az asztalra rakosgattam:
Gurúlt a sok alma,
Ki jobbra, ki balra!
Kergettem is, de hiába,
Nem érhettem a nyomába.
Csak úgy csengett, mint a csengő,
Várta már az aranyerdő.
Visszagurúlt mind a fára...
Elég ez a mese mára!

A kis kakas meg a török császár.

Élt egyszer egy szegény asszony,
Semmije se volt, ha mondom!
Se kenyere, se garasa,
Csak egy kedves kis kakasa.

A kis kakas a szeméten
Kipir-kapar, kutat éhen.
Addig-addig ott kapargált,
Hogy talált egy félkarajcárt,
Csupa gyémánt volt a reze...
Olyan nagy lett az öröme,
Hogy egy hosszút igen szépen
Kukoríkt jó kedvében.

Török császár arra ballag,
Mint a páva, mint a csillag.
S parancsolja neki mindjárt:
„Ide azt a félkarajcárt!”
„Hogyne adnám, nem adom én!
Kakas is úr a szemetjén!
A portámon, itt találtam,
Jobb helye lesz ennek nálam!”

Török császár újra mondja
S keményebben parancsolja:
„Szót fogadj hát, hé, uradnak,
Mert különben becsukatlak.
Ide hamar, ilyen-olyan!...”
S a lábával nagyot toppan.

A kis kakas bezzeg erre
Földre borúlt esedezve:
„Én császárom, én szultánom!
Én magamért dehogy bánom.
Van egy szegény gazd’asszonykám,
Hűségeért annak adnám.
Neked elég a te kincsed,
Jó szándékom, óh, tekintsed!”

Török császár rá se hallgat,
Unja azt a sok siralmat.
Elrabolja erőszakkal,
Lóhalálba haza nyargal
És beteszi hamarjába
A nagy kincses kamarába.

A kis kakas haragudt már
S fölszállott a török császár
Kerítése tetejére,
Kiabálja hevenyébe:
„Kukoríku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukoríku, koronásom!
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár, hogy ne hallja,
Trónterembe fut szaladva.
Kis kakas meg szegrül-végrül,
A kerítés tetejéről
Fölrepül az ablakába,
Nagy fenszóval kiabálja:
„Kukoríku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukoríku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár lángra lobban,
Szolgáját küldi nyomban:
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Vesd bele a kútba rögtön,
Hogy nekem itt ne zörögjön!”

A szolgáló meg is fogta...
Fogta... fogta... és bedobta.
Kis kakas meg lenn a mélyben
Nótába kezd ilyenképpen:
„Szídd föl, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!
Szídd föl, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!”
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jól lakott.

Kis kakas csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
„Kukoríku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukoríku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár lángra lobban,
Szolgáját küldi nyomban:
„Eredj, szaladj te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Szörnyű halál a fejére!
Vesd a tüzes kemencébe!”

A szolgáló meg is fogta...
Fogta... fogta és bedobta.
Kis kakas a kemencében

Nótába kezd ilyenképpen:
„Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!
Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!”
És a begye szót fogadott,
Oltogatott... oltogatott...

Kis kakas csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
„Kukoríku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukoríku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár dühre fortyan,
Szolgáját küldi gyorsan:
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Ördög szorult e kakasba,
Vesd bele a méhes kasba!
Darazsaim csípjék agyon,
Ne lármázzék az ablakon!”

A szolgáló meg is fogta...
Fogta... fogta... és bedobta.
Kakas a méh köpűjében
Nótába kezd ilyenképpen:
„Szídd föl, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!
Szídd föl, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!”
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jól lakott.

Kis kakas csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fenszóval kiabálja:
„Kukoríku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukoríku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár nagy kínjában
Haját tépi haragjában:
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Hozd ide a trónterembe,
Hadd dugom a kebelembe!”

A szolgáló meg is fogta,
Török császár be is dugta.
Kis kakas a kebelében
Nótába kezd ilyenképpen:

„Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát!
Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát.”

És a begye szót fogadott,
Török császár óbégatott:

„Jajjajaj, vitézek,
Jujjujjuj, vigyétek!

Eleven, mint a csík,
Szúr, harap, agyoncsíp.
Hordja el a kánya
A kincses kamrába!
Azt a rossz félkrajcárt
Hadd vigye, de mindjárt!
Jajjajaj, vitézek!
Jujjujjuj, vigyétek!”

A kis kakast be is vitték
S egy karszékre leültették.
Császár kincses kamarája
Tündökölt nevet rája.
Tizenhárom nagy hordóban
Arany, ezüst, ragyogó van.

Szemfényvesztő, amit ott lát
S ott is elkezd egy szép nótát:
„Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd’asszonyom majd süt lepényt!
Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd’asszonyom majd süt lepényt!”
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jól lakott.

A kis kakas hazamene
Arany, ezüst pénzzel tele,
Od’adta gazd’asszonyának,
Hűséges jó gyámolának.
Gazdag asszony lett belőle,
Mint a mese szól felőle.

Kakasnak is attól fogva,
Tudnivaló, jól megy dolga.
Ide tekint, oda tekint,
Kukoríkol kedve szerint.

A császár se bántja többé,
Jó embere lett örökké.
S keresgélget, kapargálgat,
Mind az övé, mit találgat.
Ő is úr lett a szemetjén -
Igy van ez a maga rendjén.

Mese... mese...

Tudok ám én egy mesét!
Találd ki az elejét!
Hogy is kezdődik csak?
Nem jut az eszembe,
Mig egy darab kalács
Nincsen a kezembe.
Adjatok csak, adjatok
Egy darab kalácsot!
Majd elmondom nektek a
Bácskai kovácsot.
Mi is történt ezzel a
Bácskai kováccsal?
Verte, verte, az üllőt
Egy nagy kalapáccsal.
De az üllő sokalta,
Szidta a kovácsot,
Kapta magát: felkapta
A nagy kalapácsot.
Oda hívta nézni
A hosszú takácsot,
Meg a kurta ácsot,
Úgy ütötte szegény
Bácskai kovácsot.
Kiabált a kovács:
„Gyere, hosszú takács!
Gyere, te kurta ács!
Ne hagyjátok ütni a
Bácskai kovácsot!
Vegyétek el az üllőtől
A nagy kalapácsot!”
Kapta magát az üllő:
Megy a kalapáccsal.
Találkozik a vasgyúró
Szegedi kováccsal.
Kicsavarta a kezéből
A nagy kalapácsot:
„Mért ütötted vele szegény
Bácskai kovácsot?
A hosszú takácsot,
Meg a kurta ácsot!
Nesze, így bánj máskor a
Bácskai kováccsal,
A hosszú takáccsal
Meg a kurta áccsal!”
S veri világ végeiglen
A nagy kalapáccsal.

Kutya-macska hivatal.

Volt egyszer egy fehér
Falusi komondor,
Lompos volt a farka,
A szőre meg kondor.

Nagyon jó kutya volt,
Úgy hívták, hogy: Bodri.
Macskával nem szokott
Soh'se marakodni.

Egyszer alkonyatkor -
No ugyan mit akart?
„Hallod-e te cica,
Cseréljünk hivatalt.

Én már ezt a házat
Őriztem eleget,
Őrizd te az éjjel,
Én fogok egeret.”

„Jól van, Bodri pajtás,
Üsse kő, nem bánom!
Ezt az egy éjszakát
Majd átmuzsikálom.”

Cica hasra fekszik
A kapufélfánál,
Bodri pedig a kis
Kamra előtt sétál.

Egyszer egy kis egér
Szaladgál odaki,
A kaput épp akkor
Zörgeti valaki.

Oda ront a Bodri,
Fut a kis Gyurica,
A kis egeret meg
Elfogja a cica.

A kacagtató hegedű.

Volt egyszer egy király, annak volt egy lánya,
Széles e világnak szépsége, jósága.
Szép is volt, jó is volt, mindenki szerette,
Tűzhalálba mentek volna tán érette!
Király-apja mégis örökös bút hordott:
Egyetlenegy lánya sohase mosolygott.
Mindig sírt, mindig rítt, egyre hullt a könnye,
Mint a szomorúfűz hulló harmatgyöngye.
Ha kiment sétálni a virágos kertbe:
Messze szállt a lepke, zümmögő méhecske,
Elfonnyadt, elhervadt a nyíló virág is,
Elhallgatott sorba a dalos madár is.
Udvara hú népét elfogta a bánat,
Úgy sajnálta azt a bús liliomszálat!
Feketébe volt az egész város vonva,
Örök gyászt lengetett égbenyúló tornya.
A király szolgálói világszerte jártak,
Nagy baját hirdetni szegény királylánynak.
Hirdették mindenütt csengő csengetyűvel,
Zengő citerával, síró hegedűvel,
Hirdették mindenütt peregő dobszóval,
Könnyet csalogató, bús tárogatóval,
Hogy aki meg tudja szívből kacagtatni:
Király a koronát annak fogja adni.
Gyültek, gyülekeztek királyfiak, grófok,
Víg cigánylegények, nagykalapú tótok.
Féllábon ugráltak, tótágast is álltak,
Még cigánykereket, azt is sokat hánytak.
Öltöztek kecskének, öltöztek majomnak,
Brekegtek, mekegtek és kukorékoltak.
Elkövettek biz ott ezer balga dolgot:
A királykisasszony, hej, csak nem mosolygott!
Betoppan egy legény, Isten tudja: honnat!
Reszkető kezében hegedűt szorongat.
Rá is kezdi mindjárt... Húz is olyan nótát:
Visszacsalsa véle a kert pillangóját.
Kinyitja a szemét a hervadt virág is,
Sorba megszólal az elnémult madár is.
Kacagó jó kedvvel táncba ugrik rája
A királynak minden vendége, szolgálja.
A főzőkanállal beszalad a kukta,
Palota oldalát majdhogy ki nem rugta.
Járja a hopmester meg a miniszter is,
Rakja a király is, rakja a bakter is,
Egyszer csak mi történt? Kacag a királylány,
Táncba ugrik ő is a nóta varázsán.
Lehull a városnak nagy fekete gyásza,
Piros zászló suhan valamennyi házra.
A királykisasszony tán még most is rakja,
Kacagó jó kedvét világba kacagja.